

Sygn. akt: I C 150/22 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Sławomir Szubstarski
Protokolant:	sekretarz sądowy Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 maja 2022 r. w K.

sprawy z powództwa D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

powództwo oddała.

sygn. akt I C 150/22

UZASADNIENIE

Powód D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. B. kwoty 2.812,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż wierzytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 23 listopada 2016r., pomiędzy (...) sp. z o.o. (pożyczkobiorcą), a pozwaną, na mocy której pożyczkobiorca udostępnił pozwanej środki pieniężne na zasadach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania nie regulując na rzecz pożyczkodawcy wymagalnych kwot, w związku z czym ten wypowiedział mu umowę. Pożyczkodawca zbył na rzecz G. Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wierzytelność wobec pozwanej, który następnie, na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 grudnia 2017 r. zbył tę wierzytelność powodowi.

W ocenie powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest przedłożony wraz z pozwem przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...).

Na należność dochodzoną pozwem składają się należność główna w kwocie 1.504,07 zł, koszty udzielenia pożyczki w kwocie 645,67 zł i odsetki za opóźnienie w kwocie 662,76 zł.

Pozwana J. B. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 grudnia 2020 r. (...) Windykacja (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w likwidacji z siedzibą w B. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, określonych szczegółowo w załączniku nr 1 do umowy.

(dowód: umowa k. 17- 19)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony zobowiązane są w myśl przepisu art. 232 kpc wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozwem roszczenie spoczywał na powodzie, który winien wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem pozwanemu, w szczególności nie wykazał istnienia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów potwierdzających fakt zawarcia umowy przez pozwanego z pożyczkodawcą. Powód nie przedłożył również dowodu wypłacenia pozwanemu kwoty pożyczki czyli dowodu przeniesienia na biorącego pożyczkę własności przedmiotu umowy.

Dowodu istnienia zobowiązania pozwanego nie stanowi z całą pewnością zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 6). Brak dowodów doręczenia go pozwanemu.

Na marginesie zauważyć również należy, że brak umowy pożyczki nie pozwala na zbadanie przez sąd, jaka suma była przedmiotem pożyczki, czy wierzytelność nią objęta nie uległa przedawnieniu (art. 117 § 2 kc), czego nie można wykluczyć zważywszy wskazywaną przez powoda datę zawarcia umowy, czy koszty udzielenia pożyczki zostały ustalone w umowie oraz czy prawidłowo powód naliczył odsetki za opóźnienie (brak okresu naliczenia odsetek).

Przedłożona przez powoda umowa sprzedaży wierzytelności z 15 grudnia (...), zawarta pomiędzy (...) Windykacja (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w likwidacji z siedzibą w B. zawarł, a powodem, może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie.

Zgodnie z § 1 pkt 1 w/w umowy wierzytelności, które stanowiły przedmiot cesji miały zostać wymienione w załączniku nr 1 do umowy, który został sporządzony w formie papierowej. Do pozwu dołączono jedynie obejmujący przedmiotową wierzytelność wydruk określony jako „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy (...) Windykacji (...) a (...) z dnia 15.12.2020 r.” W. ten nie jest dokumentem, który może stanowić podstawę uznania, że powód udowodnił zakup wierzytelności objętej pozwem. Dodatkowo trudno zweryfikować czy wydruk jest wykonany z tego załącznika.

Powód nie przedłożył również dowodu na to, że jego poprzednik (...) Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B. B. nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego, w związku z tym nie można również przyjąć, że powód udowodnił nieprzerwany ciąg cesji dochodzonej pozwem wierzytelności.

W związku z powyższym, przedłożona przez powoda umowa przelewu wierzytelności może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż pozwany był zobowiązany wobec wierzyciela pierwotnego i w jakiej wysokości. Dopiero wykazanie istnienia długu wobec wierzyciela pierwotnego i wykazanie wysokości tej wierzytelności może stanowić podstawę do uwzględnienia pozwu, przy jednoczesnym wykazaniu przez powoda umowami cesji, iż jego poprzednik nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego zgodnie z treścią art. 509 § 1 kc.

Wprawdzie powód przedłożył na poparcie swego roszczenia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 5), jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu istnienia wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Jak wskazano wyżej, ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanej, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 kc obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd zakreślił powodowi dodatkowy termin na złożenie wniosków dowodowych w sprawie, co powód pozostawił bez jakiegokolwiek reakcji.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesy obowiązkami przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwanego nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesy obowiązkami przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.